

Baldomer (*Mero*) Felip, va fer l'escut de forja per col·locar al pal de la bandera de l'ajuntament: «Quan s'escaigué d'acudir a una de les primeres concentracions del partit, els amics Felip, Amarant, i jo, ens vàrem desplaçar a Barcelona. Al Passeig de Gràcia, al miting presidit per Francesc Macià, vàrem lluir la bandera coronada pel nou emblema».

Tot seguit, els de Palafrugell empraren el dibuix, ja amb l'afegitó de les sigles, a la delegació local del partit: per al paper timbrat, per al periòdic *ARA* que n'era el portaveu, etc.

Com que el partit no tenia encara un emblema propi, el disseny de Palafrugell s'anà imposant arreu amb rapidesa, fins a esdevenir-ne el símbol oficial. Ben aviat la popularitat de l'emblema va fer oblidar el seu origen i qui en fou l'autor.

PACO DALMAU

El logotip creat per Joan Cama, i el seu autor —a l'esquerra— en l'acte d'homenatge presidit per Heribert Barrera.

Avui, passats gairebé seixanta anys, hom encara ha estat a temps de mostrar un merescut reconeixement en retrobar l'autor —empordanès de Palafrugell— del logotip noucentista del partit de Macià i Companys. Un logotip que, al meu entendre, seria molt oportú recuperar en el seu disseny original, sense les alteracions impròpies introduïdes els darrers temps.

JOAN BADIA i HOMS

Samba Kubally: una mosca no fa estiu

Sovint, quan fem un obsequi a algú, som conscients que estem pagant un deute sense dir-ho explícitament. Transformant la famosa definició del dret romà sobre la capacitat de transmetre la propietat, gosaria dir que gairebé sempre *nemo dat quod non debet*; i aquesta reflexió crec que pot aplicar-se igualment a les motivacions de les persones i col·lectius que decideixen atorgar premis, honors o trofeus. I també acostuma a dir-se en ocasions que un regal, un premi, honora tant a qui el rep com a qui l'atorga... però anem al gra!

Recentment, a la darrereria del passat gener i per segona vegada, la Demarcació de Girona del Col·legi de

Periodistes de Catalunya, ha atorgat els trofeus *Mosques de la informació*, destinats a subratllar actuacions públiques de persones o entitats. La *Mosca de Sant Narcís*, dedicada a la persona o entitat que més s'ha distingit pel seu compromís en la defensa de drets, béns o interessos col·lectius, va ser adjudicada a l'escola africana d'adults Samba Kubally de Santa Coloma de Farners.

Tot i el to festiu, crític i irònic de la major part de les *Mosques*, haver premiat, ara i aquí, a la Samba Kubally, té una significació que considero important i és una bona excusa per fer algunes consideracions.

En primer lloc sobre les relacions

entre els mitjans de comunicació i la problemàtica existent a les nostres comarques en el tema de l'acollida dels treballadors d'altres cultures més o menys exòtiques per a nosaltres. L'atenció que han merescut en els nostres mitjans les notícies, comentaris o reflexions sobre aquests temes, ha estat ampla i generosa. En ocasions massa i tot, quan s'han adoptat —alguna vegada— actituds sensacionalistes o de cultiu del tòpic.

El tractament d'aquests continguts a vegades ha evidenciat actituds xovinistes —sovint inconscients— en el redactor de la nota de premsa, de forta transcendència en l'opinió pública. Em refereixo a determinats tractaments en temes de seguretat ciutadana, drogaadició, etc. quan s'ha posat un èmfasi especial en destacar l'ètnia, només si el malfactor era àrab o negre; com també en el fet de parlar habitualment de *treballadors il·legals* (en primer lloc: —cal ser en això molt taxatiu— mai, però mai, una persona *no pot ser considerada il·legal*, d'altra banda és evident el risc de l'associació de paraules: *il·legal-delinqüent*).

És de justícia reconèixer, però, que el balanç final és positiu i favorable. Cal no oblidar el paper decisiu que la premsa comarcal ha jugat (i continua jugant) en la seva denúncia, no solament de flagrants violacions de drets humans que incomprendiblement s'intenten tapar o minimitzar des de les administracions locals i autonòmiques, sinó també de la seva reiterada crida

—fins i tot en els editorials— a un canvi d'actitud generalitzat (i que haurien de propiciar els qui en tenen la responsabilitat), en el sentit d'avançar-se als esdeveniments en lloc d'intervenir solament quan és inevitable.

La doble moral vigent en aquestes qüestions en la nostra societat (cria a la solidaritat però exercici de la més agressiva competitivitat i egoisme), situen també els professionals dels mitjans de comunicació davant l'inexcusable compromís de *prendre partit*. No es pot caure en el parany de l'igualitarisme. No és just tractar a *tothom igual* quan el punt de partida de determinades minories és dramàticament *diferent*. No solament els periodistes (però també els periodistes han de posar-se definitivament i radicalment a *favor* d'unes minories culturals que d'una manera vergonyosa, ara i aquí, tenen un nivell de vida molt inferior al dels nostres animals de companyia.

El millor premi a la Samba Kubally serà que d'ara en endavant, quan aparegui un reportatge que s'hi refereixi i hom es preguntí «a qui beneficiarà aquest reportatge?» la resposta no sigui «al volum de vendes o al control d'audiència», «a la imatge pública del mitjà de difusió», «als interessos d'aquell partit»... sinó clara i rotundament «als interessos dels més desvalguts, a la causa de la solidaritat».

Perquè, amics, la situació és molt més greu del que sembla. Ha arribat el moment d'acompanyar els copets amicals a l'espantalla d'alguna cosa més

«No es pot tractar tothom igual quan el punt de partida d'alguns és dramàticament diferent».

enèrgica i substanciosa. La premiada Samba Kubally *encara* no ha aconseguit el més mínim suport de les administracions local i autonòmica. El que havia de ser el projecte experimental emblemàtic, aquell que ha estat proposat com a prioritari per la UNESCO en aquest Any Internacional de l'Alfabetització, el projecte en el qual molts professionals d'arreu de Catalunya tenen posats els ulls i l'esperança que ens permetrà saber de quina manera cal intervenir amb una mica més de rigor en els múltiples problemes que planteja la presència cada vegada creixent de treballadors estrangers, està sobrevivint en condicions insuportables; més ben dit: s'està deixant que es mori d'inanició i asfíxia, en una estratègia calculada, de la qual en som còmplices tots.

En Denis Langlois ho deia clarament: «Vosaltres, els defensors grandiloqüents dels drets humans, teniu cangueli dels drets humans, perquè no són els vostres drets, sinó els dels altres». He citat recentment aquesta mateixa frase en un altre article adreçat a educadors. Ni ells ahir, ni avui els periodistes, no en són, de fet, ni els únics ni els principals destinataris. Malauradament la insolidaritat no és

PUNT DIARI

patrimoni exclusiu d'un sol gremi.

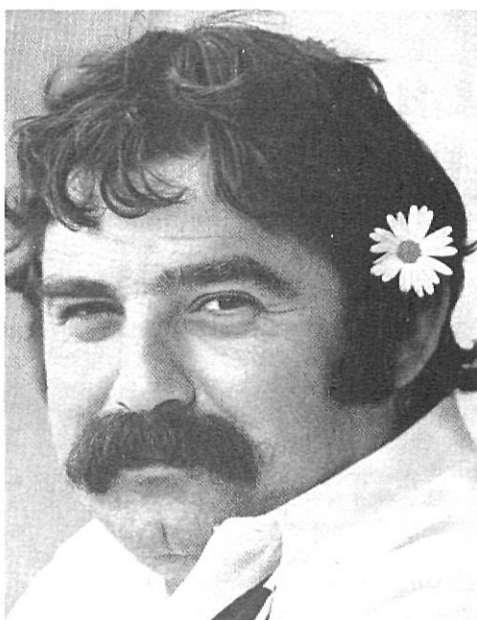
Diuen que una mosca no fa estiu. Però com que n'és el senyal precursor, sia benvinguda!

FRANCESC CARBONELL

Africans de Santa Coloma de Farners amb el governador civil i l'alcalde.

Joan Felip Vilà, la pintura feta vida

No solament per als figuerencs sinó per a tots els que el van conèixer, la mort de Joan Felip Vilà ha estat, per inesperada, brutalment punyent. No costa de comprendre perquè era un home que establí amistat amb tothom. Semblava que la seva mateixa naturalesa li ho exigís amb urgència. Necessitava la convivència, dialogar, escoltar i ser escoltat, riure i somriure, entendre i ser entès. Per això la pintura que creava era tna viva i radiant. Trobava ressò en la gran majoria, fins i tot en la gent més primària. Contertulians de cafè, pagesos, hortalsans, mestresses de casa, venedores de mercat i també la gitaneria més conspícua. Molts d'ells eren reflectits amb càlides pinzellades en les teles que pintava, les quals xuclaven color d'una paleta tan extrovertida com ell i com ell comunicativa.

Joan Felip Vilà, un pintor extrovertit.